

Scénář k rozhlasové reportáži - Milan Rudolf

Autorský tým: Alena Lutková, Anna Prošková, Eliška Šimůnková

Pedagogické vedení: Mgr. Fajtová Jana

Škola: ZŠ Vinařská, Ústí nad Labem

Milan Rudolf se narodil 1. prosince 1968 v Litoměřicích do hasičské rodiny. Dětství prožil s maminkou, otčímem a sourozenci. Už od mala ho ale nejvíc přitahoval sport — hlavně házená v Lovosicích, které věnoval téměř všechen volný čas. Na své dětství dnes vzpomíná velmi rád.

“A hlavně mě zajímal sport. Já jsem se od dětství věnoval házené v Lovosicích. Velmi intenzivně jsem trénoval čtyřikrát týdně. Pravda, jsem z hasičské rodiny, ale mě to ze začátku úplně nezaujalo.”

Házená pro něj nebyla jen koníčkem. Přinesla mu úspěchy, silné zážitky i chvíle, kdy musel ukázat odolnost a vydržet bolest.

“Samozřejmě pamatuju si na spoustu momentů, kdy jsme téměř pravidelně získávali titul Severočeského kraje. A úrazy samozřejmě taky byly. Bylo to dramatický. Přerazili mi nos. Zápas se musel dohrát, bez toho to nešlo. Takže to nebylo něco k řešení.”

K hasičům se nakonec dostal díky rodinné tradici. Z původního nezájmu se ale rychle stalo povolání, které spojovalo techniku, pomoc lidem i silný adrenalin.

“V osmnácti letech jsem se dostal k rodinnému dědictví, k těm dobrovolným hasičům, a zjistil jsem, že to je strašně krásné a hezké poslání. A ten adrenalin, který jsem tam zažíval při zahoukání sirény, neskutečně technicky zaměřené povolání a mé původní povolání bylo opravář zemědělských strojů, takže té technice jsem dost rozuměl.”

Během let zasahoval u mnoha mimořádných událostí. Za jeden z nejnáročnějších zásahů považuje rozsáhlý požár v Chemopetrolu v Litvínově. Hořely tam obrovské nádrže s benzínem a hasiči bojovali s ohněm dlouhé hodiny.

“V Chemopetrolu v Litvínově, kde hořely tanky s uskladněným benzínem a měli jsme tam fungovat jako doprava vody. Měli jsme navázat vodu na požářiště. Já jsem byl velmi blízko toho hořícího tanku se svojí cisternou a se svojí posádkou a pomocí třech proudů vodních jsme ochlazovali tu nádrž.”

Situaci komplikovala obrovská spotřeba vody i pěnidla. Technika jela bez přestávky a hasiči museli improvizovat téměř na každém kroku.

“Dotace té vody, pěnidla byla neskutečně extrémní. Byla taková, že jsem nestačil z vodovodního řádu, z hydrantového rozvodu uvnitř podniku doplňovat vodu do své cisterny, jsem dokonce měl problémy i s palivem. A byl to tak velký rozsáhlý zásah,

že i když to byla továrna na výrobu paliv, tak ta distribuce uvnitř se nestíhala. Kolega nosil dvacetilitrové kanystry asi tři sta metrů ze vzdáleného místa přes rozbahněnou plochu. A těch kanystrů bylo neskutečné množství, takže potom už je ani nenosil, ale tahal je po zemi.”

K náročnému zásahu se přidal i silný mráz a tma. Hasiči museli v improvizovaných podmínkách ručně doplňovat pěnidlo přímo do systému cisterny.

“Takže jsme ty dvě stě litrové sudy pomocí lan tahali na tu vysokou nástavbu té cisterny a nalévali jsme to přímo do nádrže, kde se vytvářela ta směs vody a pěnidla.”

Milan Rudolf zasahoval také při povodních v roce 2002 nebo během požáru v národním parku České Švýcarsko, kde už působil jako tiskový mluvčí hasičů. Za svou kariéru zažil situace, které prověřily techniku i lidskou odvahu.

Na závěr našeho rozhovoru nám předal vzkaz, který podle něj platí nejen pro mladé lidi, ale pro každého.

“Nic neodkládat. Učit se, zjišťovat informace z více informačních stran. Nejenom to, co se dozvíte doma a ve škole, ale i sami si zjišťovat, a dávat ty informace do souvislostí. Já jsem do devadesátého roku nevěděl, že část naší země osvobodila americká armáda. Mně to nikdo neřekl. Ani doma, ani ve škole. Je-li to možný, tak s radostí dělat to, co člověka baví... nestydět se sám před sebou, co člověk dělal.